

Christensen: i ca. 2 Aar, hvorefter han fortsatte sin Tale“.

Det var denne Erklæring, „Sorø Amtstidende“s Artikel var bygget over. Det var Beskyldningen. Naar Landbrugsministeren skulde renses for denne Beskyldning, maatte Ordren til Assessor Schou gaa ud paa at undersøge, om Ministeren havde udtalt, at han har vidst, der manglede Millioner paa Regnskabet. Men Sagen blev af Justitsministeren lagt paa et skævt Grundlag og kom til at angaa ikke, om Landbrugsministeren havde udtalt, at han vidste det, men om han kunde vide det. Det skulde efter Ordren skaffes oplyst, om han kunde vide det, og saa optræder selve Justitsministeren som Vidne, skønt han er ude af Stand til at yde noget Vidnesbyrd med Hensyn til det, hvorpaa det i Virkeligheden kommer an. Jeg henstiller til Justitsministeren, om han her tør fastholde det naturlige, det forstandige — det sømmelige rent ud sagt — i, at den samme Justitsminister, der udsteder Aktionsordre mod sin Landbrugsminister, ogsaa optræder som Vidne i Sagen. Jeg ved ikke, om der kan tænkes noget Sidestykke dertil.

Nej, det, som man kalder skammelig Bagvaskelse, ligger i, hvad der stod i „Sorø Amtstidende“, ikke i det, der stod i „Dannebrog“, som er ganske udenfor Sagen. Det, der kaldes skammelig Bagvaskelse, er godtgjort ved 3 Mænds Vidnesbyrd og ikke afkræftet ved disse Forhør. Det er ikke Bagvaskelser, Beskyldningens Rigtighed er godtgjort ved 3 Mænds Vidnesbyrd.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det drejer sig om nogle Beskyldninger, som først vare rejste af „Sorø Amtstidende“ paa et Grundlag, der var uden Interesse, og som bleve førte videre af „Dannebrog“, idet det var et Led i en Agitation, som skulde føre til at umuliggøre en Mand i det offentlige Liv paa et ganske løst Grundlag: den fortsatte Insinuation. Derfor tog vi de Herrer og lod dem afhøre om, hvad de virkelig vidste om den Sag, hvad der kunde oplyses om det. Der kunde intet som helst oplyses, som kunde tjene til nogen som helst Forklæjning for min Kollega, Landbrugsministeren. Vi forhørte dem, der kunde vidne i Sagen. „Dannebrog“s Redaktør havde kun gjort sig skyldig i det journalistiske Fif at bygge videre paa de en Gang fremsatte Anskuelse, man forgrovede dem lidt i hypotetisk Form, saa at Læserne skulde forstaa det som en virkelig Beskyldning, men saaledes at den

paagældende Journalist skulde kunne smutte fra det alligevel. Naar vi skulde have Oplysninger om, hvordan det forholdt sig med de Insinuationer, der paa den Maade fremkom i „Dannebrog“, maatte vi ned til Slagelse for at hente den Mand frem, som først havde fremsat dem, og spørge ham, hvor hans Kilder vare. Saa kom et Par af Landbrugsministerens ivrigste politiske og personlige Modstandere gennem mange Aar frem og afgav nogle svævende Erklæringer om, hvad der mundtlig var blevet fremført for mange Maanedes siden. Jeg siger udtrykkelig „mundtlig“, fordi det er en god gammel Regel, at man skal ikke føre Vidne paa, „hvad man af andens Mund hørt haver“ efter længere Tids Forløb. Hukommelsesforvanskninger, især naar man er en fanatisk Modstander af en Mand, opstaa saa uhyre let, og naar man derfor ikke har andet at holde sig til end et saa flygtigt og usikkert Instrument som Menneskets Hukommelse, er det uheldigt at føre Vidner paa, hvad en Mand har sagt for flere Maanedes siden, ja, for over et Aar siden.

Det viser sig ogsaa, at medens Landbrugsministerens personlige og politiske Modstandere staa op og afgive for øvrigt noget afvigende Erklæringer, men dog Erklæringer, som skulde fastslaa, at Landbrugsministeren havde udtalt sig i den Retning, som var paastaaet af „Sorø Amtstidende“, træder den ene Mand efter den anden af de ved Mødet tilstedeværende frem og siger, at det erindrer han aldeles ikke noget om. Og disse Ytringer vilde have været i den Grad opsigtsvækkende, hvis de virkelig vare faldne paa det paagældende Møde, at det er absolut udelukket, at der kunde have været nogen sjællandsk Bonde til Stede og hørt disse Udtalelser, uden at han ogsaa maatte erindre sig til sin Dødsdag, at der var sagt noget i den Retning. Vi maa huske paa, at det skulde være en Udtalelse, der gik ud paa, at Landbrugsministeren skulde sidde inde med en saadan Viden, at han, hvis han var skreden ind, kunde have standset Albertis Forbrydelser paa et tidligere Tidspunkt, det vil sige have forskaanet samtlige de Landboere, der vare til Stede paa dette Møde, for en Del af det Tab, de have lidt ved Albertis Bedragerier. At en saadan Ytring var falden, havde sikkert ingen af dem glemt, om de end kunde have glemt de enkelte Ord.

Men desuden er det givet, at hvis Landbrugsministeren virkelig havde fremsat saadanne Udtalelser paa det paagældende